

Katrine Hoop

Vi kan ikke få danske elever til at interessere sig for at lære tysk, så længe tysk sprog og kultur ikke er velkommen i den danske hverdag, skriver kriminolog og tidligere leder i Aktivitetshuset i Flensborg, Katrine Hoop. Et vellykket kulturmøde forudsætter evnen til at udholde det fremmede, mener hun.

tor, 08/12/2011 - 12:57 – GRÆNSEN.dk

Af Katrine Hoop

"Durch, für, gegen, ohne, wider, um – kennst du nicht den Akkusativ, dann bist du wirklich dumm!" Når voksne danskere skildrer deres skoleoplevelser med tyskundervisning, er det lutter bøjninger og remser, de som regel husker med rædsel. Det er sikkert én af grundene til, at min mand på førstedagen af sin praktik som tysklærer på en skole i Sønderjylland bliver hilst velkommen med ordene: "Min far siger, at tysk er et pissesprog!"

Tysk er upopulært blandt elever i folkeskolen, og der er kun få danskere, der vælger en gerning som tyskunderviser. For at imødegå den frygtede tysklærermangel opfordres tyskere til at uddanne sig til lærere i Danmark. Sammen med de mange tosprogede studerende fra Sydslesvig udgør studerende fra hele Forbundsrepublikken derfor en betydelig del af de internationale lærerstuderende ved Universitetscentret Syddanmark. Og min mand er én af dem.

"Tolerance kan ikke skabes via læreplaner."

- Katrine Hoop.

Han er netop startet på en praktik sammen med to andre tysktalende studerende. De har fået klare instruktioner af praktikstedet. Det er ikke tilladt at tale tysk indbyrdes i lærerværelset. De skal holde sig til dansk som fællessprog. Selv når min mand tager eleverne med sig på ud i skolegården i tyskundervisningen for at øve og bruge gloser og grammatik i en praktisk sammenhæng, er han ikke fri for at høre kritiske udmeldinger fra kollegaer som: "Tal dansk, for fanden!"

De andre tyske studerende fortæller om lignende oplevelser på andre skoler. Tysk er forbeholdt tyskundervisningen i klassen. Også i studiet opfordres de studerende til at dygtiggøre sig i dansk og tilpasse sig den danske kultur. Især de studerende, der går til sprogundervisning på sprogcentret, oplever det som nedværdigende, at de – udover at blive undervist i dansk – bliver belært om, hvorledes der forventes, at de skal begå sig i Danmark, som om de ikke er i stand til at opføre sig ordentligt.

Det er ikke nok at hente tyske lærere til landet for at øge elevernes sprogkompetencer. Det er nødvendigt at hilse dem velkommen med deres sprog og kultur. Tyske lærere er levende læringsobjekter og muliggør et naturligt og tidssvarende kulturmøde. De kan derigennem bidrage til langt mere end teknisk sprogundervisning. De kan vække elevernes interesse i verden ved at give et autentisk indblik i en nabokultur. (...)

Men et vellykket kulturmøde forudsætter at kunne udholde det fremmede, ukendte og uforståelige. Og hvis denne interkulturelle kompetence ikke dyrkes i samfundet, kan den heller ikke forventes at spire hos børnene. Tolerance kan ikke skabes via læreplaner. Det er ikke kun hovedet, men også hjertet, der skal med, for at udvikle internationale færdigheder. Og åbenhed kan kun læres ved at leve i det daglige.

Sprogindlæring er ingen teknisk sag, der fungerer via mekanisk øvelse af remser og regler. Kun en ægte interesse for en anden kultur vækker lysten til at lære et fremmedsprog. Så længe det fremmede opleves som trussel i stedet for en berigelse, undrer det næppe, at elever ikke viser interesse for tysk. Hvorfor skulle de være åbne over for et sprog og en kultur, som ikke er velkommen i den danske hverdag?